

SEDMERO KRKAVCŮ

MATKA PEKLA CHLÉB A PŘISLÍBILA SVÝM SEDMI synům, že udělá každému po bochníčku, budou-li tiší. Chlapci umkli na chvíli jako pěny, ale bochníčky za tu chvíli upečeny býti nemohly, a chlapcům trpělivost brzy přešla. Začali matku zase hněvat, neustále za sukně ji táhat a křičet, kdy budou bochníčky hotovy. Dlouho to matka snášela, ale konečně ji trpělivost přešla; hněvivě na ně zkríkla: „I bodejž jste se všickni zkrkavčili!“

Sotva ty nešťastné slova dopověděla, proměnili se její synáčkové v sedmero krkavců, pohlédli smutně na matku, zatřepali křídly, vznesli se do povětří, a než se uleknutá máti vzpamatovala, zmizeli jí s očí. Jak si vlasy z hlavy trhala, jak naříkala a bědovala, ale již bylo vše darmo, děti byly ty tam. A což teprv, když se otec vrátil, a kadeřavý Jaroslávek jemu naproti nepřišel, ani žádný ze sedmi synů ho nepřivítal, což tu naříkal a div si nezoufal, když se o jejich nešťastném osudu dověděl. Manželku nekáral, vida, že těžce hoře své nese, neboť ji velice miloval, a proto raději bolest svou v srdci ukrýval.

Po čase se i matčin zármutek ztišil, když se Pánbůh nad ní smiloval a pro potěšení dceruškou ji obdařil, již ona si dávno místo některého chlapce přála. Bohdanka byla děťátko rozmilé a čím více rostla, tím spanilejší byla a tím více radosti rodičům působila, jako by věděla, že má mnoho co vynahrazovat. Jedenkráte, když byla již trochu odrostla, stála v komoře u truhly, v níž matka cosi hledala, a tu spatřila vespod malé kazajky a košile pro chlapce.

„Ale, matinko, čím jsou to kazajky a košile?“ ptala se zvědavě matky.

„Ó neptej se mne, dítě milé,“ odpověděla matka, a hned ji horké slzy polily.

Bohdanka vidouc matku plakat, nechtěla se více tázat, ale přece jí to neustále v mysli vězelo, čím to asi kazajky jsou a proč při pohledu na ně máti plakala. I ptala se otce, ale ten začal také slzet a Bohdanka se opět ničeho nedověděla. I napadlo jí, neměla-li bratrů; ale bylo jí divno, proč je rodiče zapírají, a jestli umřeli, anebo někde v cizině jsou, proč žádný o nich nemluví.

V domě byla mezi čeládkou stará děvečka, jménem Dorota, která již mnohá léta u nich sloužila a říkáje k rodině patřila, té se konečně Bohdanka ptala, čím to jsou kazajky a košile, co v truhle leží a nad nimiž matka plakala. Dlouho jí to nechtěla Dorota povědět, až jejím lichocením a prosbami pohnuta déle vzdorovat nemohla a děvčeti o ztrátě sedmi bratrů pověděla. Ó, jak se Bohdanka nad nešťastným osudem svých bratrů zarmoutila!

„Povídej mi, Dorotko,“ ptala se děvečky, „povídej, jak moji bratříčkové vyhlíželi?“

Dorotka začala chlapce popisovat od hlavy k patě, vypravovala, co který rád dělal a jedl, který byl dobrý a který lepší.

„Ó jak bych moje bratry byla milovala!“ vzdychlo děvče, když Dorotka svou chvalořeč dokončila, a na chvíli se zamyslíla. Najednou ale kadeřavou hlavinku vztýčila a ptala se: „Ale Dorotko, kampak moji bratři ulítli, což jsou na věky ztraceni?“

„Ztraceni? To snad ne; ale kdož ví, na kterém místě jsou zakleni. Pochybuji, aby se kdo odvážil po světě je hledat.“

„Kdybych já byla jen tak velká a silná, jako jste vy, já bych je hledala tak dlouho, až bych je našla.“

„Milá panenko, svět je velikánský, vy byste se v něm ztratila jako zrnko máku na širé pláni, to je bláhová myšlénka,“ vymlouvala stará děvečka Bohdančinu řeč. Ale to zmužilé děvče nepustilo myšlénku mimo sebe. Kudy chodila, tudy myslila na ubohé bratry, myslila na žel svých

rodičů, které často potají plakat vídala, a den ode dne byl úmysl její pevnější vydati se na cestu, až jen síly nabude.

Rok po roce plynul a Bohdanka vyrostla jako jedle, tělo její bylo jako ulité a tvář krásná, krásnější byla však její čistá, ctnostná duše. Po celý ten čas nezapomněla ani v okamžení na své předsevzetí, a když počítala osmnácte let, umínila si, že tu pout' nastoupí. Jednalo se tu jen o to, co tomu rodiče řeknou a zdali milované dítě do světa pustí. Bohdanka měla ale pevnou vůli na rodičích svolení vyprositi. Jedenkráte seděli otec a matka vedle sebe, a oba vzpomenouce na své syny, zaslzeli; tu přistoupila Bohdanka k nim a vzala je za ruce řkouc: „Mamičko, tatíčku, neskrývejte přede mnou slze, já vím již, co vás trápí, a chci vám pomoci.“

„Ty, ty že víš, co nás trápí, a že nám chceš pomoci? To není možná!“ zvolali oba najednou.

„Ó je to možná, já vám jistě pomohu, jen když svolíte, oč budu žádat.“

„Kdo ti to pověděl, jak nám chceš pomoci, co žádáš?“ tázali se kvapně.

„Mně se zdálo již po tři noci, že přilítl k mému loži malý krkavec a takto ke mně pravil: ‚Nemeškej, Bohdanko, a vydej se na cestu. Já jsem jeden z tvých sedmi bratrů v krkavce zaklených, my na tebe čekáme, abys nás vysvobodila. Řekni to rodičům a vydej se na cestu, my tě provedem a chránit budeme, kamkoliv se obrátíš.‘ Tak mi po tři noci ten krkavec povídal, a já nyní vím, že jsem měla sedm bratrů, pro které vy želíte a jež vám já zase přivedu, když mi požehnání na cestu dáte a mne od sebe pustíte,“ dokončila Bohdanka, která si byla sen jenom vymyslíla, aby snáze svolení od rodičů obdržela.

„Dítě, dítě, také tebe máme želet, máme ještě poslední radost ztratit? Ne, ne, ty nás nesmíš opustit,“ naříkali ubozí, lekajíce se slov dceřiných.

„Mám tedy nechat bratry zahynout, kteří jen ve mne svou naději skládají? Nechte mne jít a nemějte starosti, že v širém světě zahynu, láska mne povede a ostříhá na všech cestách mých. Jaká to bude radost, až vám bratry přivedu a zdravá do vašeho náručí se vrátím!“ Tak a ještě mnohem úsilněji prosila a dotírala na rodiče Bohdanka, až konečně svolili, ačkoli s hořkými slzami a s těžkým srdcem.

Nyní si uchystala Bohdanka pocestní šat a za několik dní byla na cestu připravena. Když se od rodičů loučila, dala jí matka prsten s ruky a řekla: „Po tomto prstenu tě moji starší synové poznají, to byla jich nejmilejší hračka, když jsem je na klínu držívala.“

S bolestí požehnali rodiče své jediné drahé dítě a s těžkým srdcem se i Bohdanka s nimi rozloučila. Než úmysl její ani na okamžení neochábl. Odhodlaně pustila se do dalekého světa bez průvodce, bez ochrance, jen čistá láska sesterská bděla nad ní a nedala jí klesnouti.

Dlouho chodila, aniž se byla čeho o bratřích dověděla. Jedenkrát přišla do velkého lesa, a bloudíc drahý čas po něm, našla chaloupku, do níž vešla. Bylo tu chladno a líbo, ale i ticho a pusto; Bohdanka sedla a čekala, kdo přijde. Najednou se dvěře otevřely a do nich vkročil se šumotem divoký mládenec.

„Co tu hledáš, kdo jsi?“ ptal se Bohdanky a dech jeho jí silně ovanul.

„Nehněvej se, pane, já hledám svých sedm bratrů, dnes jsem v tomto lese zabloudila a do chaloupky vaší vkročila. Nech mne zde odpočinout.“

„Já jsem vítr a každého, kdo mi v cestu přijde, roztrhám. Ale že jsi umdlena, popřeji ti odpočinutí.“

Bohdanka si zase usedla a myslila, když je mládenec vítr, že by snad o bratřích vědět mohl, a umínila si, zeptati se ho na ně. „Pane,“ začala po chvíli, „již dlouhý čas tomu,

co chodím po světě a hledám svých sedm bratrů, kteří jsou v krkavce zakleni; nemáš zdání, kde by se nacházeli?“

„Nemohu ti o nich povědět, ale můj bratr měsíc, ten by měl vědět, kde jsou; že jsi tak hodna, chci tě k němu donést.“

Bohdanka byla s navržením spokojena a divoký mládenec vzal ji do náručí. Jako by prsa jeho byla naplněna vonným kvítím, tať líbě vanul dech jeho.

Měsíc byl bledý mládenec se stříbrnými vlasy. „A čeho u mne pohledáváš?“ ptal se Bohdanky, když ji k němu vítr donesl.

„Pane, hledám sedmero bratrů v krkavce zaklených. Bratr tvůj povídal mi, že bys o nich věděti měl; prosím tedy, abys mi pověděl, kde jsou.“

„Rád bych ti pověděl, kde se nacházejí, ale nevím o nich ničeho. Bratr můj slunce, ten ti dá nejjistější zprávu. Chceš-li, donesu tě k němu.“

Jakž by nebyla Bohdanka chtěla. S radostí svěřila se stříbrovlasému mládenci a ten ji donesl k slunci, bratru svému.

Slunce byl mládenec zlatovlasý, krásných tváří. Když mu Bohdanka žádost přednesla, odpověděl: „Vím, kde jsou bratři tvoji, a chci tě k nim donésti. Dříve si však odpočiň a posilň se večerí.“ Na ta slova musela se Bohdanka posadit a povečeřet. Bylo to kuřátko, co k večerí dostala.

Když se najedla, promluvil bratr slunce: „Panenko, kostičky nenech ležet, seber je a vezmi s sebou, budou ti k dobrému.“

Bohdanka uposlechla a kostičky do zástěry svázala. Ještě si trochu odpočinula, a když noc přecházela, přijel slunce se zlatým vozem, Bohdanka sedla do něho a již jela přes hory a doly. Kolik hodin jízda trvala, než se octli ve tmavém údolí, kolkolem vysokými skalami obklopeném, bylo

by těžko vypočíst. Tam ji zlatovlasý mládenec s vozu ssadil a řka: „Nyní si pomoz sama!“ zmizel.

Bohdanka se ohlédla kolem sebe, a vidouc ty vysoké skály a to prázdné údolí, nevěděla, kde má bratry hledat. „Snad jsou na některé skále,“ pravila sama k sobě; „ale jak tam nebohá vylezu?“ I chodila od jedné ke druhé, až se u té zastavila, která se nejpřístupnější býti zdála. Aby mohla snáze lézti, vykasala sukně, ale vtom jí ze zástěrky kostičky vypadly. A hle, jaký to div! z kostiček udělal se žebřík, dosahující až na vrchol skály. Hbitě začala Bohdanka po špruhách lezti, až se šťastně na poslední dostala a v jeskyni se octla, kde hned na první pohled viděla, že obydlí bratrů našla. Stálo tam sedm postelí, uprostřed stůl a na něm bylo pro sedm osob prostřeno. Krmí tu bylo dost a oheň nebyl ještě vyhasnul. Honem tedy vybrala Bohdanka, co potřebovala, a začala strojit sedmero jídel, pro každého bratra jiné. Hotova jsouc s vařením, postavila jídla na stůl, svlékla prsten matčin s prstu a položila jej pod talíř, který byl na prvním místě, neboť se domnívala, že tam jistě nejstarší bratr seděti bude. Potom všecko urovnala, skrčila se za jednu postel a čekala, až bratři přijdou. Netrvalo to dlouho a bratři krkavci přišli z lovu domů.

„Co to!“ zvolal první, „jídla na stole, kdo je připravil?“

„A pohleďte pak, bratři, ty jídla jsou jako schválně pro nás připravena, každý má, co nejraději jídá,“ zvolal druhý.

„Bratři, bratři, tu je matčin prsten, musí tu někdo z domu býti,“ zkríkl radostně nejstarší, když přiklopený talíř pozdvihna prsten našel.

„Tedy hledejme po jeskyni,“ navrhl Jaroslávek. Všichni se na ta slova obrátili a hledali a tu za sebou Bohdanku spatřili. „Kdo jsi?“ ptali se jedním hlasem.

„Vaše sestra Bohdanka; nesu vám pozdravení od matky a od otce; abyste mi ale uvěřili, dala mi matka svůj prsten.“

„Ó my ti věříme, žes naše sestra, kdož jiný byl by se k nám odvážil!“ zvolali bratři. Hned jí udělali místo u stolu, a když mezi nimi seděla, musela vypravovat, co se doma od jich zmizení stalo, což ona mileráda učinila. Po ukončení svých zpráv ptala se bratrů, jak by možná bylo, aby je vysvobodila.

„To je těžká úloha, ač se ti bude lehkou zdáti,“ povídal nejstarší z nich. „Chceš-li nás, milá sestro, vysvobodit, musíš nám ušít každému po košili. Musíš však len sama zasít, vyplet, vytrhat, připravit i sepříst, předivo sama utkat, plátno vybělit a košile z něho ušít. Při tom všem nesmíš ale slova promluvit, ať se s tebou cokoliv děje. Troufáš-li si to vyvésti, vysvobodíš nás.“

„To není tak těžká věc; všechny ty práce já dobře umím a mlčeti mi nebude za těžko, když vím, že vás tím vysvobodím,“ odpověděla dobrá sestra.

Za ta slova bratři div jí ruce nezulíbali. Po večeři udělali jí lože a ona brzy usnula.

Ráno po snídání dal jí bratr skříňku se semenem a řekl: „Nyní musíš od nás pryč, milá sestro; chceš-li nás vysvobodit, vezmi to semeno, pojď s námi, a my ti místo k setí vykážeme.“

Bohdanka byla volna učiniti, jak bratr pravil, a vezmouc skříňku do ruky, kráčela za ním. Když přišli do pěkného údolí, vykážali jí bratři pole k setí lnu a vydutou vrbu k obývání, potom se s ní smutně rozloučili a odešli do své jeskyně; Bohdanka pak ihned pole připravila a semínko zasíla. Mezitím, co semeno vzcházelo a len povyrůstal, měla ovšem trochu dlouhou chvíli, ale ona chodila po údolí a po lese aneb krásnila své obydlí, vydutou vrbu. O pokrmy starat se nemusela, neboť po každé včas měla snídání, oběd i večeři ve vrbě, a ač věděla, že jí to bratři nosí, přece žádného neviděla. Brzy byl len tak daleko vzrostl, že jej musela Bohdanka plet, a tu bylo na čas práce

dost. Od pletí až k trhání lnu opět doba uplynula a již měla čáku, že dlouhou chvíli míti nebude. Ona pilně prostírala len na rosu, obracela jej, a když byl odrhnut, zklepán a zvochlován, byl měkký jak hedbáví. Náradí k tomu jakož i vřetenno a přeslici s kuželem našla v čas potřebný ve vrbě. Nyní měla již všecek len v žemních a mohla začít příst. Sedla tedy ke přeslici, a již se vřetenno točilo jako čamrda; vzpomněla si přitom na své rodiče, jak sedávala s matkou a Dorotkou při přeslicích a otec jak všelicos povídal aneb čítal.

„Teď budou sedat sami,“ myslila si v duchu, „a budou na mne pamatovat, kde asi jsem a jestli mne do smrti uvidí. Ráda bych byla, kdyby do zejtrí úkol můj hotov byl, ale to není možná. Však uplyne čas co nevidět a Pánbůh nedopustí, aby se nás rodiče nedočkali.“ Přitom utřela slze, které jí byly do očí vstoupily, zástěrou, a když ji zase spustila, viděla před sebou psa, který okolo ní čuchal a do štěkání se dal. I vystoupila z vrby a koukala, je-li kdo nablízku, komu by pes ten náležel, a tu viděla z daleka kočár přijíždět. I schovala se do vrby a začala psa odhánět, ale ten pryč jíti nechtěl a neustále štěkal. V kočáře seděl mladý pán, který se z cesty do svého zámku vracel a do údolí toho zabloudil. Slyše psa štěkati, poslal kočího, aby se podíval, co to znamená. Kočí šel, a když Bohdanku ve vrbě seděti a přísti viděl, ptal se jí, kdo je a proč v té vrbě sedí.

Ale Bohdanka zavrtěla hlavou a ukázala na ústa, že je němá. Na to znamení se kočí k pánu svému vrátil a co viděl, vypravoval, s doložením, že je ta němá panna překrásná. Pán ihned poručil, by kočí k vrbě zajel; tam pak skočil s vozem a k panně vkročil. Jako dříve kočímu, ukázala Bohdanka nyní i pánu, že mluvit nemůže; ten ale, nedbaje na to, umínil si, že vezme krásnou přadlenu s sebou, neboť se mu velice zalíbila. Toto své mínění také ihned Bohdancovi vyjevil.

Děvče se ovšem nad tím velice zaleklo, ale v okamžení vzpomnělo na slova bratrova, že musí trpělivě a mlčky všecko snášet, cokoliv se stane, a odhodlaně poddala se vůli pánově v přesvědčení, že zkouška ta k vysvobození bratrů potřebna jest.

Pán pln radosti, že se děvče nezdráhá, nemeškal dle její poukázky všecek len, jakož i přeslici a vřeteno na vůz odnesti. Když se byla Bohdanka i on posadili, švihnul kočí do koní a ty uháněly v jednom kvapu. Na cestě chtěla se Bohdanka na mladíka podívati, neboť si byla v překvapení jeho tváře ani nevšimla, než sotva oko k němu pozvedla, již je zase sklopila. Inu, potkala se s jeho krásnýma očima, a to byly dvě slunce, do jichž paprsků ona hleděti nemohla.

Mlčky přijeli k jeho zámku; ona mluvíti mohla a nesměla, on mluvíti směl, ale nemohl samým zalíbením. Služebníci hleděli s podivením na Bohdanku, když jí pán s vozu dával a poroučel, by len a přeslici za nimi nesli. V domě jim vešla vstříc obstaralá hospodyně, nevlastní to sestra pánova, vítajíc je, ale v duchu žehrajíc. Byla to zlá osoba, která na světě žádného nemilovala kromě sebe; za to jí ale také nikdo nemiloval, vyjmouc bratra, který, jsa dobrosrdečný, co sestru jí náviděl a celé hospodárství jí svěřil. Ona znala jeho slabé stránky a tak se uměla k němu lichoťit, že jí vždy věřil a často tím nespravedlivě jednal proti jiným. Bohdanka se vedlo v zámku dobře a domácí pán by jí byl pomyšlení udělal. Vidělat dobře, že jí miluje, a nebylo jí to protivné. A jakž také? Vždyť nebylo ani její srdce prosto oné vášně, která světem vládne.

Proto však přece na své bratry nezapomněla, pilně předla a ani tenkrát slova nepromluvila, když se jí milovaný mladík tázal, chce-li býti jeho ženou. Oni si však i beze slova rozuměli, neboť když od ní pán odcházel, jsa celý blažen, poroučel sestře, aby přípravy k svatbě dělala.

Té to ale nebylo po chuti, že si bratr neznámé děvče vezme, pročež mu to na všelijaký způsob vymlouvala, ale tenkrát se zmýlila. Když viděla, že je všecko domlouvání daremné a že bratr jinak nedá, myslila: „Ať si ji tedy vezme, lépe tu němou sprostou dívku, než sobě rovnou, však ona mi panování v domě nepřekazí, aniž se opováží nade mne se postavit; a kdyby přece, potom bych se postarala o prostředek, že by panování její na věky přešlo.“

Tak si myslila ta nenávisti plná dračice a jakoby s největší chutí přípravy k svatbě činila. I Bohdanka musela na několik dní přádlo odložit a místo se lnem se svatebním šperkem a věncem se obírat, hosti vítat a domácí paní představovat. Vpravilať se tak brzy do všeho, co jí bylo nové, že sám její manžel jinak nemyslí, než že z panského rodu pošla. Sestru manželovu brzy prohlédla, nenechala to však na sobě znáti, byla k ní přívětiva a laskava, ale v domě poroučela nejvíce sama, a kde mohla, učinila dobrodiní. Služebníci poznali, jak dobrou paní mají, a brzy jí všickni dobrořečili. Manžel jí kolikrát říkal, aby tak pilně nepředla, že to nemusí býti; ale ona si to vymluvit nedala a konečně mu znamení dala, že by se stala nešťastnou, kdyby jí nenechal v tom celou vůli. Od té doby mohla dělat, co chtěla.

Když byla s přádlím hotova, dala si postavit v pokoji stav a začala tkát. Nebylo to nic divného, an tenkrát ty nejvznešenější paní všechny domácí práce vykonávaly. Za nějaký čas cítila se býti Bohdanka matkou a tu dosáhlo štěstí jejího manžela nejvyššího stupně a již si nic jiného nepřál. Bohdanka ale přece jedno přání ještě měla a to se již k cíli chýlilo, neboť bylo již plátno vybílené a košile se šily. V domě chodila ale ještě jedna osoba, kterou to těšilo, že přijde mladý dědic. To byla sestra pánova; v její jedem skrz naskrz napuštěné duši zrodil se plán, docela jí hodný. Lísala se k Bohdance a tak upřímně se k ní stavěla, že ta lsti

a ouskoky neznající duše jí uvěřila. Když docházel již čas, dostal pán od přítele list, aby mu v jedné při nápomocen byl a na několik dní ho navštívil. Nerad opustil v tu dobu svoji drahou Bohdanku, ale nemohl to příteli odepřít. I přikázal přísně své sestře, jakmile se co přihodí, ať v okamžení rychlého posla k němu pošle. Ta slíbila, že tu největší opatrnost a bedlivost ve všem míti bude, a bratr, rozloučiv se s milovanou chotí, odejel pryč.

Za tři dni po jeho odjezdu porodila Bohdanka synáčka. Žádný ji neopatroval než švagrová. Jak se dítě narodilo, zacpala mu ústa, zaobalila do plenky a pustila oknem. Na místo jeho podstrčila kotě. Bylo to ovšem hrozné leknutí pro matku a ta nejbolestnější rána, která ji trefit mohla. Ale co měla říci? Žádný nebyl u ní, nikdo nevěděl, zdali to pravda či nepravda, a tudy musela mlčet, ač tušila, že to není možná, aby ji Pánbůh tak zkoušel. Švagrová ale toho okamžení list bratrovi napsala, a nejen že nešťastný porod manželčin vylíčila, ale i hroznou lež si vymyslela, že totiž jakýsi divný muž u postele se octl, a když Bohdanku objal, že se též v ošklivou ženu proměnila a s ním v neznámé řeči rozprávěla a se smála. Konečně mu připomínala divé ženky na mysl, dokládala, že Bohdanka takovou je, a nechce-li býti nešťastným, aby ji dal upálit. Též napsala lístek ku příteli bratrovu, aby ho u sebe zdržoval a k ženě ho nepouštěl, že je divá.

Když manžel Bohdančin list ten obdržel, nevěděl v zoufalosti co počít, ale přítel mu to rozmlouval a žádnou mocí od sebe jej pustit nechtěl, dokud by nebyl chladnější mysli. Přítel odbyl posla s vlastnoručním listem na sestru, kde jí zoufalost bratrovu oznamuje a také slibuje, že ho hned od sebe nepustí. Zatím byla sestra hrozné pohádky o švagrové roztrousila, že se i služebnictvo zděsilo a k ní jíti bálo, kdežto ji přece všickni tak srdečně milovali.

Když jí list došel, povídala, že je od bratra a že jí ozna-

muje, pro uvarování dalšího neštěstí, aby se divá žena hned na hranici upálila. Ten rozkaz se měl bez meškání vyplnit a hranice byla co nevidět hotova. Zatím seděla Bohdanka ve své ložnici tichá a bledá a došívala slzíc u poslední košile rukáv. O všech těch bezbožnostech švagrové neměla ani polovic vědomosti, ač poznávala, že se v ní zmýlila a že ona všeho toho zlého jest původem. Tu vkročí k ní švagrová a oznamujíc rozkaz manželův poroučí, ať se k smrti hotoví.

Dobře věděla Bohdanka, že to není poručení manželovo, ale co si měla počítí samojediná proti davu rozháraného lidu, který se již do světnice dral, by ukrutnou čarodějnicí spatřil. Znamením prosila ještě, by ji nechala švagrová jen asi sedm stehů došít, které na rukávu chyběly, ale ani to jí dovoleno nebylo. Složila tedy košili k druhým a vzdychla: „Moji ubozí bratříčkové, já úlohu skončila, a kdež jste vy?“

V tom okamžení strhl se hrozný šumot, lid se rozstoupil a sedm krkavců přilítlo, nesouce na svých křídlech hezounké dětátko, které Bohdancé do náručí složili.

„Zde, drahá sestro, jsme se ti poněkud odsloužili a nyní nám honem košile přehod!“ Tak řekl nejstarší bratr.

Radostí opojena vzala košile a jednu po druhé na bratry hodila. V tom okamžení se udělali z nich statní mužové a mládenci, jen tomu nejmladšímu Jaroslávkovi zůstalo na rameně sedm pírek, protože nemohla sestra těch sedm stehů došít.

V největší radosti zaklepou na dvoře koňská kopyta a v okamžení nato objímá Bohdanka svého manžela a klade mu do náručí vysvobozeného syna. Kdyby mu bylo možná bývalo ještě více ji milovati, jistě by to byl udělal, když se od švagrů dověděl, co pro jich vysvobození podnikla. V radosti a laskavém hovoru zapomněli na sestru pánovu, ale zato pamatovali na ni služebníci, kterým ona tak nedobrou paní byla. Když viděli, že ona všeho jest příčinou

a nyní skrže lid se prodírá, aby prchnout mohla, vzali ji za vlasy a bez milosrdenství na hranici hodili a podpálili.

Již byla ztracena, když se to bratr a Bohdanka dověděli. Ona se lekla, ale on ji káral, řka: „Děkuj Bohu, že nás jí zbavil; ona mně tak hrozné psaní poslala, že jsem div se nezbláznil. Ale přece jsem v tebe důvěru neztratil; navzdor všemu zdržování sedna na koně, byl bych přece již pozdě přišel, kdyby tvoji bratři tě nebyli vysvobodili.“

„Nyní na to všecko zapomeňme, vždyť jsme šťastni,“ odpověděla Bohdanka, líbajíc své krásné dítě.

Manžel její prodal panství a táhl se ženou a svými švagry k jejich rodičům. Jaká to byla radost pro rodiče, když se všechny dávno již za ztracené držané děti vrátily, a s nimi ještě nový syn a vnuk, to vypsat možná není. Co chybělo ještě k jich blaženosti?